

ODPIŚ

Sygn. akt XVII Ame 177 /07

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2008r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XVII Ochrony Konkurencji
i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący- Sędzia SO Wanda Czajkowska

Protokolant: Dorota Łęczycka

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2008r. w Warszawie
na rozprawie

sprawy z odwołania M L Spółki z o.o. w L

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

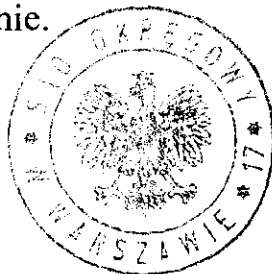
o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania M L Spółki z o.o. w L

od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 30 lipca 2007r Nr DPE-447/2007

oddala odwołanie.

SSO Wanda Czajkowska

Za zgodność z oryginałem
Sekretarz

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (zw. URE) decyzją Nr DPE/447/2007 z dnia 30 lipca 2007r. nałożył na przedsiębiorcę M L Spółkę z o.o. z siedzibą w L karę pieniężną w wysokości 20.000,00 zł, tytułem naruszenia obowiązku utrzymywania zapasów paliw w ilości zapewniającej utrzymanie ciągłości dostaw energii elektrycznej lub ciepła do odbiorców.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w ww. decyzji dokonał następujących ustaleń i ocen:

Prezes URE decyzją z dnia 21 marca 2001r. Nr WCC/986/2819/W/1/2/2001/AS udzielił przedsiębiorcy M L Spółkę z o.o. z siedzibą w L. koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania ciepła, zaś decyzją z dnia 21 marca 2001r. nr WEE/117/2819/W/1/2/2001/AS udzielono koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania energii elektrycznej.

Prezes URE ustalił, że okolicznością bezsporną w niniejszej sprawie jest, iż w dniu 15 lutego 2007r. wystąpił u ww. przedsiębiorcy niedobór zapasów węgla kamiennego, w stosunku do ilości wymaganej przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 12 lutego 2003r. w sprawie zapasów paliw w przedsiębiorstwach energetycznych (Dz. U. Nr 39, poz. 338).

Mianowicie stan zapasów powyższego surowca na ww. dzień kształtował się na poziomie 10 371 Mg. Oznaczało to niedobór stanu zapasów paliw w wysokości 9 041 Mg.

Prezes URE ustalił, że bezpośrednimi przyczynami nie utrzymywania zapasów węgla kamiennego na wymaganym poziomie przez M L Spółkę z o.o. było nie wywiązanie się przez kontrahenta tj. przez P -R S W Spółkę z o.o. w Z z umowy o dostawę surowca.

W celu uzupełnienia i utrzymania stanu zapasów paliw na wymaganym poziomie, przedsiębiorca zawarł umowy z nowymi dostawcami węgla kamiennego.

W dniu 15 stycznia 2007r. przedsiębiorca zawarł umowę dostawy surowca z P.T.H. T Spółka z o.o. w L . W/w dostawca nie wywiązał się terminowo z tej umowy.

W dniu 5 lutego 2007r. przedsiębiorca zawarł umowę na dostawę węgla kamiennego z K H W S.A w K , jak również przyjęto ofertę od innego przedsiębiorcy na dostawę wymaganego surowca.

Wielkość zapasów przywrócona została do wymaganego stanu w marcu 2007r.

Prezes URE ocenił, że przedsiębiorca nie przestrzegał obowiązku utrzymywania zapasów paliw w ilości zapewniającej utrzymanie ciągłości dostaw energii elektrycznej lub ciepła do odbiorców, określonego w art. 10 Prawa energetycznego.

Wymierzając karę pieniężną na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 2 Prawa energetycznego Prezes URE uwzględnił stopień szkodliwości czynu jakiego dopuścił się przedsiębiorca, stopień zawinienia, jak również dotychczasowe zachowanie oraz możliwości finansowe przedsiębiorcy, a w szczególności wziął pod uwagę, że stwierdzony niedobór zapasów surowca w ilości 9 041 Mg był znaczny, bowiem wynosił 46,6% wielkości zapasów niezbędnych do utrzymywania. Kara pieniężna w wysokości 20.000,00 zł stanowi zaś zaledwie 0,04% przychodów jakie przedsiębiorca osiągnął z działalności koncesjonowanej w roku 2006.

Od tej decyzji odwołanie wniosła M L Spółka z o.o. z siedzibą w L (powódka), wnosząc o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu odwołania powódka zarzuciła, iż kara pieniężna została wymierzona niezasadnie.

Zdaniem powódki, przy wydawaniu zaskarżonej decyzji Prezes URE nie wziął pod uwagę celu ustanowienia przez ustawodawcę obowiązku utrzymywania zapasu przez przedsiębiorstwa energetyczne, jak również okoliczności, kiedy przedsiębiorca może taki zapas paliwa wykorzystać nie narażając się na sankcje.

Według powódki zarówno przepisy Prawa energetycznego, jak i wydane na jego podstawie akty wykonawcze nie przewidują możliwości wykorzystania zgromadzonych zapasów surowców. Tym samym jest to sprzeczne z definicją zapasu, który z założenia winien być utrzymywany na wypadek nie przewidzianych zdarzeń takich jak np. nie wywiązywanie się z dostaw węgla kamiennego przez dostawców w wyznaczonym terminie. Przejściowy zatem brak zapasów surowca był w przypadku powódki się sytuacją wyjątkową, w której była zmuszona swój zapas wykorzystać. Ponadto podniosła, że w okresie, w którym wystąpił niedobór zapasów węgla kamiennego, była zachowana ciągłość dostaw do wszystkich odbiorców. W ocenie powódki zaistniały niedobór surowca nie miał żadnego wpływu na bieżącą działalność przedsiębiorstwa, a tym samym świadczenia usług na rzecz swoich odbiorców.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE (pozwany) wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy uznał stan faktyczny ustalony w zaskarżonej decyzji za prawidłowy i przyjął go za własny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne, a podniesione w nim zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 2007r. - Prawo energetyczne (t.j. Dz. U. z 2006r. Nr 89, poz. 625 z późn. zm., powoływanej dalej jako „Prawo energetyczne”) przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej lub ciepła jest obowiązane utrzymywać zapasy paliw w ilości zapewniającej utrzymanie ciągłości dostaw energii elektrycznej lub ciepła do odbiorców.

Zaś sposób określania wysokości stanu zapasów paliw, w zależności od charakteru i rodzaju wykonywanej przez przedsiębiorstwo energetyczne działalności gospodarczej wskazane zostały przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 12 lutego 2003r. w sprawie zapasów paliw w przedsiębiorstwach energetycznych (Dz. U. Nr 39, poz. 338).

Omawiane przepisy mają charakter bezwzględnie obowiązujący.

Skoro więc powódka naruszyła powyższy obowiązek utrzymywania zapasów surowca, co jest niesporne w sprawie, to zasadnym było wymierzenie Prezesa URE jej kary pieniężnej.

Zdaniem Sądu wymierzenie kary pieniężnej w omawianym przypadku jest obligatoryjne w sytuacji zaistnienia u przedsiębiorcy stanu niedoboru surowca. W szczególności zastosowanie tej sankcji nie jest uzależnione od wykazania stopnia zawinienia przez przedsiębiorcę naruszającego obowiązek utrzymywania zapasów paliw ani od okoliczności, że wystąpienie niedoboru zapasu surowca, nie spowodowało ujemnych skutków dla odbiorców korzystających z usług przedsiębiorstwa.

Sąd ocenił, że kara pieniężna wymierzona powódce w wysokości 0,04% jej przychodu w roku 2006 i wyliczona z uwzględnieniem wymogów określonych w art. 56 ust. 3 i ust. 6 Prawa energetycznego została wymierzona w wysokości minimalnej dla wypełnienia jej celów oraz zapewnienia przestrzegania obowiązującego porządku prawnego, a jednocześnie jest niewygórowana w stosunku do możliwości finansowych powódki.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie i postanowił o kosztach postępowania, stosownie do wyniku sporu na podstawie art. 98 k.p.c.

Za zgodność z oryginałem
Sekretarz